

Sygnatura akt I C 825/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Adamek-Rogowska

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 r. w K.

sprawy z powództwa G. F.

przeciwko Gminie L.

o ustalenie istnienia prawa do lokalu socjalnego

I powództwo oddała,

II nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej.

Sygn. akt I C 825/16

UZASADNIENIE

Powód G. F. wniósł o ustalenie istnienia prawa do lokalu socjalnego z mieszkaniowych zasobów Gminy L.. W uzasadnieniu żądania twierdził, iż orzeczono wobec niego eksmisję z lokalu położonego w L. przy ul. (...) oraz ustalono, że nie przysługuje mu prawo do lokalu socjalnego wobec braku przesłanek do przyznania takiego lokalu. Powód podniósł, że eksmisja nastąpiła wyłącznie na skutek negatywnego zachowania współlokatorów. Powód jest osobą bezdomną, wymaga okresowych hospitalizacji z uwagi na nieżyt żółciowy błony śluzowej, a w leczeniu ogromne znaczenie ma regularny tryb życia i sterylne, stałe warunki mieszkaniowe. Burmistrz Miasta L. nie wyraził zgody na umieszczenie powoda na liście osób przewidzianych do zawarcia umowy najmu na lokal socjalny w 2016 r. Z powodu braku miejsca zamieszkania oraz obecnego stanu zdrowia powód wskazał, że na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie ustawy kodeks cywilny, a także z mocy art. 35 ust. 4 tej ustawy i dodatkowo z mocy art. 5 k.c., zasadne jest żądanie ustalenia prawa do lokalu socjalnego.

W odpowiedzi na pozew Gmina L. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 zł. W uzasadnieniu zaprzeczyła, aby eksmisja powoda była skutkiem wyłącznie nagannego zachowania osób wspólnie z nim zamieszkujących, gdyż w takim przypadku sąd orzekłby o posiadaniu przez powoda uprawnienia do lokalu socjalnego, w przeciwieństwie do pozostałych lokatorów. Przesłankami eksmisji były m.in. okoliczności urządzania przez powoda i innych lokatorów „spotkań towarzyskich”, które zagrażały bezpieczeństwu pozostałych mieszkańców budynku oraz fakt kilkukrotnego zaproszenia ognia w lokalu. Strona pozwana zaprzeczyła, aby podstawę roszczenia mógł stanowić art. 34 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie ustawy kodeks cywilny, gdyż odnosi się on do sytuacji osób, wobec których prowadzone jest postępowanie egzekucyjne, a strona powodowa nie prowadzi wobec powoda postępowania o opróżnienie lokalu mieszkalnego. Powód opuścił lokal przed pięcioma laty. Oparcie żądania o przepis art. 5 k.c. jest także błędne, gdyż przepis ten nie może stanowić podstawy nabycia praw podmiotowych,

ponieważ norma ta ma charakter tamujący, „obronny”. Dodatkowo powód nie spełnia warunków określonych w uchwale nr XII/261/2005 Rady Miejskiej w L. z dnia 30 listopada 2005 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem zaocznym z dnia 8 października 2010 r., po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie o sygn. akt I C 205/10, Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze uwzględnił powództwo Gminy L. i nakazał pozwanym G. F., K. F. i D. F. aby wraz z osobami prawa ich reprezentującymi opuścili i opróżnili z przedmiotów do nich należących lokal mieszkalny położony w L. przy ul. (...) oraz ustalił, że pozwanym nie przysługuje prawo do otrzymania lokalu socjalnego. Podstawą faktyczną zgłoszonego powództwa eksmisyjnego były twierdzenia o tym, że w przedmiotowym lokalu dochodziło do częstych awantur, wielokrotnie interweniowała policja, w lokalu dwukrotnie wybuchł pożar, pozwani nadużywali alkoholu, zdewastowali mieszkanie.

/dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 8.10.2010 r. k. 30 akt I C 205/10/, pozew w wymienionej sprawie k1 akt I C 205/10/

Burmistrz Miasta L. postanowił nie umieszczać G. F. na liście przydziału do lokalu socjalnego.

/dowód: pismo Burmistrza miasta L. z 16.05.2016 r., k. 54/.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalen stan faktycznego dokonano w oparciu o dołączone do niniejszego postępowania akta sprawy tut. Sądu o sygn. I C 205/10, w tym przede wszystkim o wydany w dniu 8 października 2010 r. wyrok nakazujący m.in. G. F. eksmisję z lokalu położonego w L. przy ul. (...), pozew oraz pismo Burmistrza Miasta L. o nieumieszczeniu powoda na liście przydziału do lokalu socjalnego.

Powództwo nie mogło być uwzględnione z braku podstawy prawnej, która mogłaby być zastosowana w niniejszej sprawie.

Powołane w pozwie podstawy prawne ustalenia istnienia prawa do lokalu socjalnego nie znajdują zastosowania w realiach niniejszej sprawy.

W pierwszej kolejności powód uzasadniał roszczenie normą wywiedzioną z przepisu prawa materialnego, mianowicie z art. 35 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie ustawy kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2005r. Nr 31 poz.266 ze zm.) Powyższy przepis został przez ustawodawcę usytuowany w rozdziale 5 tej ustawy pt. „Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe”. Już sam tytuł rozdziału wskazuje, że mamy do czynienia z przepisami intertemporalnymi, przejściowymi. Zgodnie z ust. 1 cyt. art. 35, osobie, o której mowa w art. 14 ust. 4, przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy została objęta orzeczeniem sądowym, chociażby nieprawomocnym, nakazującym opróżnienie lokalu, lub ostateczną decyzją administracyjną, o której mowa w art. 34, a orzeczenie to lub decyzja nie zostały wykonane przed dniem wejścia w życie ustawy. Przepis ten ma zatem zastosowanie do sytuacji osób objętych m.in. orzeczeniem sądowym, które zostało wydane przed dniem wejścia w życie tej ustawy, a orzeczenie nie zostało jeszcze wykonane. Natomiast wykładnia literalna brzmienia ust. 4 art. 35 tej ustawy prowadzi do konkluzji, iż norma tam zawarta odnosi się do sytuacji osób, wobec których postępowanie egzekucyjne jest w toku, trwa. Sytuacja procesowa powoda jest natomiast odmienna. Opuścił on bowiem lokal socjalny przy ul. (...) położony w L. po wykonaniu wyroku eksmisyjnego w 2010 r. Dlatego też postępowanie egzekucyjne zostało zakończone, a wyrok został wykonany.

Po wtóre podstawy prawnej dochodzonego roszczenia nie może stanowić sam art. 189 k.p.c. Chociaż przepis ten został umiejscowiony w kodeksie postępowania cywilnego, który w głównej mierze zawiera przepisy proceduralne, nie można odmówić temu konkretnemu przepisowi materialnoprawnego charakteru. Jednakże, wobec prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy eksmisyjnej, samodzielne zastosowanie podstawy prawnej z art. 189 k.p.c. mogłoby niejako wkroczyć w materialnoprawne skutki wydanego w 2010 r. wyroku eksmisyjnego, a także stanowić by mogło podstawę

do zastosowania nieprzewidzianej prawem, jakiejś nadzwyczajnej rewizji tego już przecież prawomocnego orzeczenia. W tej mierze brak jest w prawie materialnym, koniecznej w ocenie sądu, dodatkowej podstawy, która dopuszczałaby możliwość ponownego przeanalizowania sytuacji powoda i ustalenia istnienia prawa, którego domaga się on w pozwie.

Wreszcie powoływana w twierdzeniach pozwu podstawa prawna wynikająca z przepisu art. 5 k.c. także nie mogła uzyskać aprobaty. Zgodnie z utrwaloną już linią orzecznictwa przyjmuje się, że przepis art. 5 k.c. nie może stanowić samodzielnej podstawy roszczenia lub powództwa (por. np. wyr. SN z 24.10.2000 r., V CKN 126/00, L.) Zatem przepis ten znajdzie zastosowanie jedynie w przypadku obrony przed określonym powództwem. Sąd cywilny nie jest też uprawniony do oceny prawidłowości

działania Burmistrza Miasta L., który postanowił nie umieszczać G. F. na liście przydziału do lokalu socjalnego.

Mając zatem na uwadze powołane wyżej motywy, Sąd uznał, że powództwo należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Postanowienie o kosztach procesu oparte zostało o zasadę wyrażoną w art. 102 k.p.c. Zgodnie z tym zapisem w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Nie ulega wątpliwości, że sytuacja materialno – bytowa powoda jest trudna. Jest on osobą bezdomną, pobiera jedynie rentę socjalną w niewielkiej wysokości. Dlatego też Sąd, w punkcie II wyroku, zdecydował, aby nie obciążać go obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej.